Camiiler
Gönderen Kadir Hatipoglu - Temmuz 21 2017 03:00:00

إِنَّمَا
يَعْمُرُ
مَسَاجِدَ
اللّهِ مَنْ
آمَنَ
بِاللّهِ
وَالْيَوْمِ
الآخِرِوَأَ&#16
02;َامَ
الصَّلاَةَ
وَآتَى
الزَّكَاةَ
وَلَمْ
يَخْشَ
إِلاَّ
اللّهَ
فَعَسَىأُوْ&#16
04;َـئِكَ أَن
يَكُونُواْ
مِنَ
الْمُهْتَدِ&#16
10;نَ:
         MEALİ :
     “Allah’ın mescitlerini sadece, Allah’a ve ahiret gününe inanan, namaz kılan, zekât veren ve ancak Allah’tan korkan kimseler onarır. İşte onlar doğru yolda bulunanlardan olabilirler.”
   (TEVBE SURESİ – 18. AYET)
Bütün dinlerde mabetler, inanılan varlığa karşı, toplu veya ferdî olarak dinî görevlerin yerine getirildiği, ibadetlerin icra edildiği, kişinin kendisini inandığı varlığa yakın hissettiği mekânlardır. Bu yerler, ilahî âlemle, dünyevî âlemin kesiştiği, Mâ’budu ile insanın bir nevi buluştuğu ve kişinin kendisini ilâhî huzurda hissettiği yerlerdir. Bu bakımdan mabetlerin toplumların hayatında önemli bir yeri vardır. MABET   İslam dininde, mabetlerin toplum hayatındaki önemi vurgulanmış, manastırların, havraların, kiliselerin ve mescitlerin; Allah’ın isminin çokça zikredildiği mekânlar olduğu belirtilmiş, buraların Allah’ın koruması altında olduğuna işaret edilmiştir. Bu konuda Kur’an-ı Kerim şöyle buyurur:
الَّذِينَ
أُخْرِجُوا
مِن
دِيَارِهِمْ
بِغَيْرِ
حَقٍّ إِلَّا
أَن
يَقُولُوا

رَبُّنَا
اللَّهُ
وَلَوْلَا
دَفْعُ
اللَّهِ
النَّاسَ
بَعْضَهُم
بِبَعْضٍ
لَّهُدِّمَت&#16
18; صَوَامِعُ
وَبِيَعٌ
وَصَلَوَاتٌ
وَمَسَاجِدُ
يُذْكَرُ
فِيهَا اسْمُ
اللَّهِ
كَثِيراً
وَلَيَنصُرَ&#16
06;َّ اللَّهُ
مَن
يَنصُرُهُ
إِنَّ
اللَّهَ
لَقَوِيٌّ
عَزِيزٌ:
“Onlar, başka değil, sırf “Rabbimiz Allah’tır” dedikleri için haksız
yere yurtlarından çıkarılmış kimselerdir. Eğer Allah, bir kısım insanları
(kötülüklerini) diğer bir kısmı ile defedip önlemeseydi, mutlak surette,
içlerinde Allah’ın ismi bol bol anılan manastırlar, kiliseler, havralar ve mescitler
yıkılır giderdi. Allah, kendisine (kendi dinine) yardım edenlere muhakkak surette yardım eder.
Hiç şüphesiz Allah, güçlüdür, galiptir.” (HACC
SURESİ – 40. AYET)   Hz. Peygamber (SAV),
fetihler için ordu gönderirken, çocuklara, kadınlara, eli silah
 tutmayan kişilere ve din adamlarına dokunmamalarını, ağaçları
yakmamalarını ve mabetleri tahrip etmemeleri talimatını vermiştir. MESCİT VE CAMİ
     Her inanca göre, ibadetlerin
 yapıldığı yerlere farklı isimler verilmiştir. Müslümanlar
 mabetlerine “mescit” ve “cami” ismini vermişlerdir.
Mescit   “secde   edilen
  yer”   manasına   gelir. Kur’an-ı
  Kerim’de   tekil ve   çoğul
  olarak   muhtelif ayetlerde geçmektedir. Bir ayette,
mescitlerin Allah’a ait olduğu, buralarda Allah’tan başkasına kulluk
 etmeyi Rabbimiz yasaklamakta ve şöyle buyurmaktadır:
وَأَنَّ
الْمَسَاجِد&#16
14; لِلَّهِ
فَلَا

تَدْعُوا
مَعَ اللَّهِ
أَحَداً:
 “Şüphesiz mescitler, Allah’ındır. O halde, Allah ile birlikte hiç
kimseye kulluk etmeyin.” (CİN SURESİ – 18. AYET)
     Cami kelimesi ise “toplayan, bir araya getiren”
anlamına gelir. Cami kelimesi, başlangıçta sadece Cuma namazı
kılınan büyük mescitler için kullanılan
  “el-mescîd’ül-camiî”
  kelimesinden   kısaltılarak alınmıştır. Daha sonra Cuma namazı kılınan
büyük mescitlere bu isim verilmiş, küçük çaplı olan ibadet
yerleri de mescit olarak anılmıştır. Bilindiği gibi, İslâm tarihinde inşa edilen ilk mescit, Medine
yakınlarındaki Kubâ Mescidi’dir. Sevgili Peygamberimiz (SAV), hicret esnasında,
kendisi de bizzat çalışarak bu mescidi inşa etmiştir. Kur’an-ı Kerim, Kubâ
Mescidinden övgü ile bahsedilmekte ve şöyle buyurmaktadır:
لَّمَسْجِدٌ
أُسِّسَ
عَلَى
التَّقْوَى
مِنْ أَوَّلِ
يَوْمٍ
أَحَقُّ أَن
تَقُومَ
فِيهِ فِيهِ
رِجَالٌ
يُحِبُّونَ
أَن
يَتَطَهَّرُ&#16
08;اْوَاللّهُ
يُحِبُّ
الْمُطَّهِّ&#15
85;ِينَ:   “İlk
günden takva üzerine kurulan mescit (Kuba Mescidi) içinde namaz kılman
elbette daha doğrudur. Onda temizlenmeyi seven adamlar vardır. Allah da çok
temizlenenleri sever.” (TEVBE SURESİ – 108. AYET)
     Hz. Peygamber (SAV), hicreti tamamlayıp, Medine’ye
geldiğinde, burada ilk iş olarak bir mescit inşasına başlamak olmuştur. Bu mescidin inşasında da
Peygamberimiz (SAV) fiilen çalışmış ve kısa sürede yapımı tamamlanmıştır.
“Mescid-i Nebevî” olarak bilinen ve bugün Hz. Peygamber
(SAV)’’in, Hz. Ebû Bekir (RA)’ın ve Hz. Ömer (RA)’ın
  de   kabirlerinin   bulunduğu   bu
  mescit, Müslümanların, Kâbe’den sonra en çok
kutsal saydıkları bir mekândır. Hacca gidenlerin yukarıda zikredilen, Kubâ Mescidi ile
birlikte en çok önem verdikleri ziyaret yerlerinden birisidir. CAMİİLERDE
CEMAATLE NAMAZ   Hz.   Peygamber (SAV),
Müslümanları   farz   namazları cemaatle camilerde
kılınmaya teşvik etmiş ve hadislerinde, cemaatle kılınan namazın, münferiden kılınan
namaza göre 27 derece daha faziletli olduğunu belirtmiştir. CAMİİLERİN İMARI

     İşte Hz. Peygamber (SAV)’in bu beyanı ve ilk mescitlerin yapımına öncülük etmesi, Müslümanları da camilere   yöneltmiştir. Müslümanlar, İslâm’ın   ilk günlerinden itibaren cami yapımına önem vermişler ve yaptıkları hayrın ebedî olması için yarışmışlardır. Kur’an-ı Kerim, mescitleri inşa ve imar edenleri şöyle methetmektedir:
إِنَّمَا
يَعْمُرُ
مَسَاجِدَ
اللّهِ مَنْ
آمَنَ
بِاللّهِ
وَالْيَوْمِ
الآخِرِوَأَ&#16
02;َامَ
الصَّلاَةَ
وَآتَى
الزَّكَاةَ
وَلَمْ
يَخْشَ
إِلاَّ
اللّهَ
فَعَسَىأُوْ&#16
04;َـئِكَ أَن
يَكُونُواْ
مِنَ
الْمُهْتَدِ&#16
10;نَ:   “Allah’ın mescitlerini, ancak Allah’a ve âhiret gününe inanan, namazı dosdoğru kılan, zekâtı veren ve Allah’tan başkasından korkmayan kimseler imar eder. İşte onların doğru yolu bulanlardan olmaları umulur.” (TEVBE SURESİ – 18. AYET)
     Hz. Peygamber (SAV) de, dünyada cami yapan veya yapımına yardımcı olanlara Yüce Allah’ın şu mükâfatını müjdelemiştir:
     “Kim dünyada Allah için bir mescit inşa ederse, Allah da cennette ona bir köşk ihsan eder.” Şurası   hiçbir   zaman   unutulmamalıdır   ki, Allah’ın mescitlerinin imarı ve bakımı, mükemmel olarak oraya devam etmek ve cemaatinin sayısını çoğaltmak suretiyle mümkün olacaktır. İçerisi ne kadar temiz olursa olsun, büyüklüğü ve ihtişamı ne kadar çok olursa olsun, cemaati bulunmayan cami mamur bir mabet özelliğini taşımayacaktır. Camiler, birlik, beraberlik, eşitlik ve alçak gönüllülüğün sergilendiği mekânlardır. Değişik rütbe ve makamlara sahip olmalarına rağmen insanlar, camide Allah’ın huzuruna durduklarında, bulundukları rütbe ve makamları bir tarafa bırakarak, hepsi aynı duygu, inanç ve eşitlik şuuruyla saf tutarlar. Bu özelliğiyle camiler:
إِنَّمَا
الْمُؤْمِنُ&#16

08;نَ إِخْوَةٌ:   “Müminler   ancak   kardeştirler...”   (HUCURAT SURESİ – 10. AYET)   Ayetindeki ilâhî emrin en güzel bir şekilde tezahür ettiği yerlerdir. CAMİİLERDE EĞİTİM   Camiler, ilk dönemlerden itibaren İslâm toplumunun eğitilmesinde önemli rol üstlenmişlerdir. Hz.   Peygamber (SAV)’in   Mescid-i   Nebevi’nin   avlusuna yaptırdığı suffelerde başlayan eğitim ve öğretim, camilerdeki eğitim ve öğretime temel teşkil etmiştir. Camiler bir eğitim merkezi olma özelliğini, asırlar boyunca koruyarak muhafaza etmiştir. Müslümanlar halen, temel dini bilgilerini ve ahlâkî kaideleri, camilerdeki vaaz ve irşat hizmetleri vasıtası ile elde etmektedirler. İlk Kur’an eğitimi camide verilmekte, abdest, namaz, hac gibi ibadetlerimizi nasıl yerine getireceğimiz, orucu nasıl tutacağımız, insanlarla   olan   ilişkilerimizde   nasıl   davranacağımız konusundaki bilgiler orada öğretilmektedir. CAMİİLERİN TOPLUMSAL FONKSİYONU   Camiler, Müslüman toplumların hayatlarını etkileyen önemli adımların atılmasında etkin rol oynamışlardır. Yakın tarihimizde de, camilerin bu manadaki önemini vurgulayan bir çok hâdise yaşanmıştır. Nitekim Kahramanmaraş’taki Fransız işgaline karşı ayaklanma camiden başlamış, Türkiye Büyük Millet Meclisi, Hacı Bayram Camii’nde kılınan Cuma namazından sonra dualarla açılmış, Kurtuluş Savaşında halk, camilerde yapılan vaaz ve okunan hutbelerle bilinçlendirilmiştir. CAMİİLERİN SEMBOL OLUŞU   Camiler, bulundukları beldenin Müslüman beldesi olduğunun simgesidir. Bir beldeye gidildiğinde, mabetlerinden   o   belde   halkının   hangi   dine mensup oldukları anlaşılır. Bu manada, gökyüzüne uzanan minareleriyle camiler, İslâm’ın o beldedeki simgesi ve ülkenin tapusudur. Şair bunu ne güzel ifade eder: “Mevlâ’dan bize ses vermede hep cetlerimiz   Manevî bekçisidir yurdumuzun ulu mabetlerimiz.   Camiler, toplum hayatında inananları Allah’a yaklaştıran, onlara manevî haz veren ve ruh sükûnetini sağlayan huzur mekânlarıdır.   Özet olarak camiler, ilim ve kültür merkezi, İslâm’ın simgesi, birlik, beraberlik ve eşitliğin kaynağı, toplumların hayatlarını etkileyen olaylarda önemli rol üstlenen   mekânlar; özellikle   de   Kur’an-ı   Kerim’de “Beytullah” olarak anılan Kâbe’nin birer şubesi ve Allah’ın isminin anıldığı yerler olması hasebiyle yeryüzünde Allah’ın evidirler. Bu sebeple, camilerimizi temiz tutmalı, gösteriş ve debdebeden uzak, sade bir şekilde inşa etmeli, cemaatini artırmak suretiyle de mamur etmeliyiz. Camilere giriş-çıkışta ve içinde ibadet esnasında, cami adabına riayet etmeliyiz. EZAN   Şimdi biraz da, günde beş defa, namaz vaktinin girdiğini bildiren, Allah’ın birliğini ilan eden, Müslümanları camiye ve cemaate davet eden ezandan bahsedelim. Sözlükte, bildirmek, duyurmak ve ilan etmek anlamlarına gelen ezan, dini bir terim olarak, farz namazların vaktinin geldiğini, nasla belirlenen sözlerle ve özel şekilde müminlere duyurmayı ifade eder. Namaz, Mekke döneminde farz kılınmakla birlikte,

ezan hicretten sonra uygulamaya konulmuştur. Medine’ye hicretten sonra, Mescid-i Nebevî’nin inşası tamamlanıp düzenli bir şekilde cemaatle namaz kılmaya başlanınca, Hz. Peygamber (SAV) vakitlerin girdiğini duyurmak için ne yapabileceğini arkadaşlarıyla görüşmeye başlamıştır. Bu esnada Hz. Peygamber (SAV)’e vahiyle, ayrıca sayıları yirmiye kadar ulaşan sahabeye rüyalarında bugünkü ezanın şekli öğretilmiştir. Hz. Bilal tarafından sabah namazında, yüksekçe bir evin damında okunarak uygulamaya konulmuştur. Ezan, sünnet   yoluyla   meşru   olmakla   beraber, Kur’an-ı Kerim de teyit eder: وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى الصَّلاَةِ اتَّخَذُوهَا هُزُواً وَلَعِباً ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لاَّ يَعْقِلُونَ:   “Namaza çağırdığınız zaman onu alay ve eğlence konusu yaparlar. Bu davranış, onların düşünemeyen bir toplum olmalarındandır.” (MAİDE SURESİ – 58. AYET) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِي لِلصَّلَاةِ مِن يَوْمِ الْجُمُعَةِفَاسْعَوْا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ:   “Ey iman edenler, Cuma günü namaz için (ezanla) çağrıldığınız zaman Allah’ı anmaya, namaz kılmaya koşun, (işi) alış verişi bırakın. Eğer bilirseniz Cuma namazını kılmanız sizin için daha hayırlıdır.” (CUMA SURESİ 9. AYET)   Ezan, müekked sünnet olmakla birlikte Müslümanlığın şiarı haline gelmiştir. Ezan aracılığıyla halka hem namaz vaktinin girdiği ilân edilmekte, hem de   Allah’ın

  büyüklüğü, Peygamberimizin   O’nun kulu ve elçisi olduğu ve namazın kurtuluş yolu olduğu ilân edilmektedir. Namaz vakitleri güneşin hareketine göre düzenlendiği için yeryüzünde namaz vakitleri değişik anlara rastlamakta ve bu suretle yukarıda belirtilen hakikat gece gündüz fasılasız olarak haykırılmış olmaktadır.   Mehmet Akif de bu konuda ne güzel söyler: “Ruhumun senden İlâhî şudur ancak emeli,   Değmesin mabedimin göğsüne namahrem eli,   Bu ezanlar ki, şehadetleri dinin temeli,   Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli.”   İslâm’ın şiarı ve Müslüman varlığının sembolü olarak kabul edilen ezanı bir bölge veya şehir halkı terk ettiği zaman ezana dönmeleri için kendilerine baskı yapılabileceği konusunda İslâm bilginleri görüş birliği içerisindedirler. Çünkü ezan, mana ve muhteva bakımından hem namaz, hem de İslâm için bir çağrıdır. Ezan mutlaka Arapça sözleri ve bilinen tertibiyle okunmalıdır. İslâm bilginlerinin tamamına yakını, ezanın Arapça’dan başka bir dilde okunmasını caiz görmemişlerdir. ÇOCUK VE EZAN   Yeni doğan bebeğin sağ kulağına hafif sesle ezan, sol kulağına da ikamet okumak menduptur. Peygamberimiz (SAV), torunu Hz. Hasan (RA)’ın kulağına ezan okumuştur. Kulağına ezan okunan Müslüman çocukları, milli ve manevî terbiyenin ilk esasını bu ezan sesinden almaktadırlar. EZANI DİNLEMEK   Ezanı işiten kimsenin, bunları müezzin gibi kendi kendine tekrar etmesi sünnet/ müstehaptır. Hz. Peygamber (SAV) bu konuda şöyle buyurmuşlardır: “Ezanı   işittiğiniz   zaman, müezzinin   söylediğini söyleyin.”   İmam Şafiî, hadiste geçen “icabet edin” emrinin vücup ifade ettiğini söylemiştir. Müezzin “Hayye ale’s-salâh” ve “Hayye ale’l-felah” derken, bu esnada “lâ havle velâ kuvvete illâ billâhi’l-aliyyi’l-azîm” demek müstehaptır. EZAN DUASI   Peygamberimiz (SAV) ezanı dinledikten sonra şu duayı okuyan kimseye şefaatinin hak olacağını bildirmiştir.   “Ey şu eksiksiz mesajın ve kılınacak namazın Rabbi olan Allah’ım! Muhammed’e vesileyi, fazileti ve yüksek dereceyi ver! Vaat ettiğin övülmüş makama yükselt. Sen vaadine muhalefet etmezsin.”   EZANIN TOPLUMSAL ŞUURA KATKISI   Ezanın toplum hayatında taşıdığı mana üzerinde ayrı bir dikkat ve ilgiyle duran büyük şair Yahya Kemal: “Emr-i bülendsin ey ezân-ı Muhammedî   Kâfi değil sadâna cihân-ı Muhammedî.”   Beytiyle, ezanın cihan semalarını inlettiğini, bunun da topluma yüksek bir ruh ve şuur bahşettiğini ifade eder. Aynı şair, Türk ordusunun başarısı için 30 Ağustos Zaferi’nden birkaç gün önce kaleme aldığı münacat mahiyetindeki şiirinde: “Ta ki yükselsin ezanlarla müeyyed nâmın,   Gâlib et,

çünkü bu son ordusudur İslâm’ın,”   Mısralarında ezanla zafer arasındaki münasebeti ortaya koyar.   Gerçekten de ezan okuma, İslâm dünyasında fetih ve zaferlerin vazgeçilmez bir unsuru olmuştur. Nitekim Mekke’nin fethinden beri, ele geçirilen her beldede yapılan ilk uygulamalardan biri, fetih müjdesini her tarafa duyurmak üzere yüksek bir yerde ezan okumak olmuştur. Yahya Kemal, “Ezan ve Kur’an” isimli makalesinde: “Kökü mâzide olan âtiyim”   Mısrasında ifadesini bulan bir anlayışla, maziyi ve mazinin değerlerini yaşadığı zamana ve hatta geleceğe taşımak gerektiği düşüncesini öne sürerken bu değerler arasında ezan ve Kur’an sesine önemli bir yer verir. Bunları, muhteşem mimarinin müstesna dekorları içinde, Ayasofya’nın minareleriyle, ırka-i Saadet duvarlarından akseden ilâhî ve ebedi sesler olarak şöyle tavsif eder: “Bir gün Ayasofya minaresinden ezan okunduğunu işittim. 850 seneden beri asırlarca günde beş defa okunmuş olan bu ezan, sanki fetihten sonra okunan ilk ezandı. Bu ezanı dinlerken Fatih’i asıl manasıyla ilk defa idrak ettim... Gezintilerimde bir hakikat keşfettim. Bu devletin iki manevî temeli vardır: Fatih’in   Ayasofya   minarelerinden   okuttuğu ezan   ki   hâlâ   okunuyor. Selim’in   Hırka-i   Saadet önünde okuttuğu Kur’an ki hâlâ okunuyor.” EZANIN DEĞERİ   Ezanın baştan sona kadar bütün hayatımızı kaplayan kutsal bir değeri vardır. Doğduğumuz zaman kulağımıza okunan ezan sesleri, ömür boyu kulağımızda çınlayıp duracaktır. Günde beş defa minarelerden tekrarlanan ezanlar ise, gök kubbe altında daima yankı yapacaktır. İşte bu ezanlar, bizim ruhumuzun   gıdası   ve   kuvveti   olacaktır, inancımızı sağlamlaştıracaktır. Şair ne güzel söyler: “Biz kısık sesleriz, minareleri Sen ezansız bırakma Allah’ım! .....   Mahyasızdır minareler, göğü de Kehkeşansız bırakma Allah’ım” (Arif Nihat Asya) BAYRAK   Şimdi de istiklâlimizin sembolü olan bayrağımızdan bahsetmeye çalışacağım. Bilindiği gibi bayrak, bir milleti tek bir fikir çevresinde birleştiren kutsal bir alâmettir. Bu birlik noktası; milletin şerefi, namusu, vatanın duvağıdır. Evet, bayrak bir milleti ve bir vatanı temsil eder, Onun serbestçe dalgalanması, milletin hürriyet ve istiklalinin bir ifadesi bir remzi demektir. Onun için bayrağa saygı, doğrudan doğruya onun temsil ettiği millete saygı demektir. Atalarımızdan kutsal bir emanet ve paha biçilmez bir miras olarak bize intikal eden bayrağımızın ebediyete   kadar   semalarımızda   dalgalanması   bu topraklarda yaşayan herkesin en samimi arzusudur. BAYRAĞA SAYGI   Bayrağa saygı hem milli hem dini bir görevdir. Çünkü gerek Peygamber Efendimiz (SAV) zamanında gerekse   ondan   sonraki   devirlerde   bayrağa

  büyük önem verildiğini görüyoruz. 628 yılında Hayber savaşı yapılmış ve savaş Müslümanların zaferi ile sonuçlanmıştı. Bu savaşta büyük kahramanlık gösteren Hz. Ali’ye beyaz renkli bayrağı Peygamberimiz kendi eliyle teslim etmişti. Yine Peygamberimiz (SAV) hayatta iken Müslümanlarla Bizanslılar arasında 629 yılında Mute savaşı olmuştu. Bu savaşta İslâm ordusunun komutanı Zeyd b. Hârise (RA) idi. Peygamberimiz (SAV) İslâm ordusunu Medine’den uğurlarken sancağı kendi eliyle ordu komutanı Hz. Zeyd (RA)’a teslim ettikten sonra şöyle buyurdu: “Eğer Zeyd şehit düşerse, Cafer b. Ebi Talip komutayı ele alsın, o da şehit olursa Abdullah b. Revâha komutan olsun, o da şehit olursa Müslümanlar içlerinden birini seçsin.”   Mute denilen yerde meydana gelen savaşta İslâm ordusunun komutanı şehit olunca, Peygamberimizin (SAV) buyurduğu üzere sancağı Hz. Cafer (RA) almıştı. Savaşta Cafer (RA)’ın sağ eli kesilince, sancağı sol eline almış sol eli de kesilince onu iki kolu arasına alıp sımsıkı sarılmış ve şehit oluncaya kadar sancağı yere düşürmemiştir. Onun şehit düşmesi üzerine sancağı Abdullah b. Revaha (RA) almış o da şehit olunca, sancak yere düşmesin diye bir İslâm askeri onu eline almış, sonunda ordu komutanlığına Hz. Halid b. Velid (RA) getirilerek sancak ona teslim edilmişti.   İstanbul’un fethinde surlara ilk defa sancağı diken Ulubatlı Hasan olmuş ve diktiği sancağın dibinde şehitlik mertebesine erişmişti. Sancak Türk askerini coşturmuştu. Arkadaşları onun açtığı yoldan surları aşarak, dalga dalga ilerlediler ve İstanbul’un fethini gerçekleştirdiler. Fatih Sultan Mehmet, Ulubatlı Hasan’ın delik deşik olmuş cesedinin başında dua ettikten sonra yanındakilere: “Eğer sultan olmasaydım, Ulubatlı Hasan olmak isterdim.” demiştir. Bayrak sevgisinin ve ona duyulan büyük saygının bizim tarihimizde daha anlamlı olduğunu görüyoruz. O, Çanakkale’de, Sakarya’da, Dumlupınar’da, uğruna binlerce güneşin feda edildiği kutsal bir hilaldir. Mehmet Akif bunu ne güzel ifade eder: “Vurulup tertemiz alnından uzanmış yatıyor;   Bir hilal uğruna, Ya Rab, ne güneşler batıyor!”   Bir bayrak ki, ona Peygamberimiz (SAV) büyük değer vermiş, onun sevgili ashabı savaşın en şiddetli anlarında bile onu yere düşürmemek için çırpınıp durmuş, Peygamberimiz (SAV)’in yolundan yürüyen, zaferden zafere koşan atalarımız onun uğrunda canlarını seve seve feda etmiş ve onu elden ele yere düşürmeden kutsal bir emanet olarak bize teslim etmişlerdir. Bütün bunlar, bayrağın bir millet için taşıdığı büyük değeri anlatmaktadır. BAYRAĞI SEVMEK   Bayrağı sevmek milletimizi sevmektir. Bayrağa saygı, milletimizin namus ve şerefine saygı göstermek demektir. Ona saygısızlık top yekûn milletimize saygısızlıktır. Onun uğrunda canlarını feda ederek bizlere bu günleri armağan eden şehitlerin ruhlarını incitmek, kemiklerini sızlatmaktır. Buna kimsenin hakkı yoktur. Bu ülkenin ekmeğini yiyen, suyunu içen, havasını teneffüs eden, bayrağımızın bahşettiği hürriyet ikliminde gezip dolaşan herkesin bayrağımıza saygı göstermesinin hem dini, hem de milli bir görev olduğu asla unutulmamalıdır. Çünkü ezanlar serbestçe onun gölgesinde okunur. Can ve mal güvenliğimiz, namus ve şerefimiz onun yükseklerde dalgalandığı ortamda korunur. Bayrağımızla ilgili olarak

milletimizin samimi dilek ve duygularını dile getiren şu mısralarla sohbetimizi bitirelim: “Onun aşkıyla erir kalpleri örten yas;   Bu kızıl gül dedemizden, atamızdan miras,   Ona gül rengini vermiş dökülen kanlarımız;   Sönmesin ey yüce tanrım, budur ancak varımız!”   (Halide Nusret Zorlutuna)   Cenab-ı Hak, güzel vatanımızda, şanlı bayrağımızın   altında, minarelerimizin   gölgesinde, ezan seslerinin verdiği huzurla, bizlere yaşamayı nasip eylesin.   KAYNAK : DİYANET AYLIK DERGİ

islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler